Özgür bir gelecek için

Liselilerin Sesi

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 40 * Haziran 2011 * Fiyatı: 1 YTL

Şifreleriniz, eleme sınavlarınız, paralı eğitiminiz SİZİN OLSUN!

İÇİNDEKİLER

Öfkeyi çelikleştirmeliyiz!

Gelecek bizim!

Sivas'ta yakan da yaktıran da devlettir!

Haziran'da ölmek zor!

Liselilerin Sesi'nden

Bu sene liseli gençlik YGS ve LYS arasında test kitaplarının arasında değil sokakta, eylemde, okul boykotundaydı. YGS'de yaşanan şifre olayı elemeye dayalı sınav ve rekabete dayalı eğitim sistemine karşı yıllardır biriken öfkeyi biledi. Liselilerin sesi sokaklardan yükseldi.

Liseli gençlik sermayenin saldırısı altında, kapitalizm gençliği karanlık bir geleceğe sürüklüyor. Şifreye karşı sokaklara taşan öfke paralı eğitim uygulamalarına, disiplin yönetmeliklerine, staj sömürüsüne, geleceksizliğe, işsizliğe karşıydı. Açığa çıkan öfkeyi örgütlü bir güce dönüştürmek önümüzde duruyor.

Liseli gençlik hareketi adına oluşan bu birikimi önümüzdeki döneme taşıyabilmeliyiz. Önümüzdeki dönemde de sermayenin saldırıları boyutlanarak devam edecek. Sınav sisteminin değişmesine dair tartışmalar bir kez daha karşımıza çıkacak. Saldırıları liseli gençliğin örgütlü gücü ile püskürtebiliriz. Örgütlülüğü güçlendirmeli, mücadeleye hazırlanmalıyız.

***

Liselilerin Sesi'nin çıkarttığımız yaz sayısının ardından okurlarımıza bir daha okulların açılması ile sesleneceğiz. Liseli genç komünistler yaz dönemini fabrikalarda, sanayi havzalarında geçirecekler. Liseli gençlik hareketi içerisinde sınıf devrimciliğinin temsilcisi olan liseli genç komünistler sınıf çalışması içerisinde bilenerek yeni döneme hazırlanacaklar.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere tüm okurlarımızı kavganın sıcaklığıyla selamlıyoruz, kavgayı büyütmek için örgütlü mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi
Haziran 2011 * Sayı 40 * Fiyatı: 1 TL (KDV dahil)
Sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü: Ayten Özdoğan
Eksen Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Yaygın, süreli
Baskı: Özdemir Matbaacılık-Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 – 577 54 92
Yönetim adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh.
Simsar Sk. No:5/3 Fatih – İstanbul
Tel: 0 212 621 74 52 Fax 0212 534 95

Eksen Yayıncılık büroları

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / **KOCAELİ**

Sönmez İş Sarayı
Kat:3 No: 220
Heykel / **BURSA**
Tel: 0 224 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell karşısı Vakif İşhanı
Kat:3 306
ADANA

Öfkeyi çelikleştirmeliyiz!

27 Mart'ta gerçekleşen YGS sınavında şifre kullanıldığının ortaya çıkması ile birlikte, binlerce liseli öğrenci sokakları doldurdu. Sınırlı ilk tepkilerin ardından geniş bir örgütsüz öğrenci kesiminin de katılımıyla mücadele dalga dalga büyüdü.

Mücadelenin ilk zamanlarında kararsız ve nereye gideceğini bilemeyen bir hareket varken, okul boykotunun örgütlenme süreciyle birlikte "parasız eğitim, sınavsız üniversite" talebi öne çıktı ve mücadele sonuç alıcı bir yola girmiş oldu.

Devrimci, ilerici güçlerin bu süreci tartışmak için yan yana gelişiyse eleme sınavlarına karşı bir miting vesilesi ile 1 Mayıs sonrasında gerçekleşti. Böylelikle de bir dizi olanak da heba edilmiş oldu.

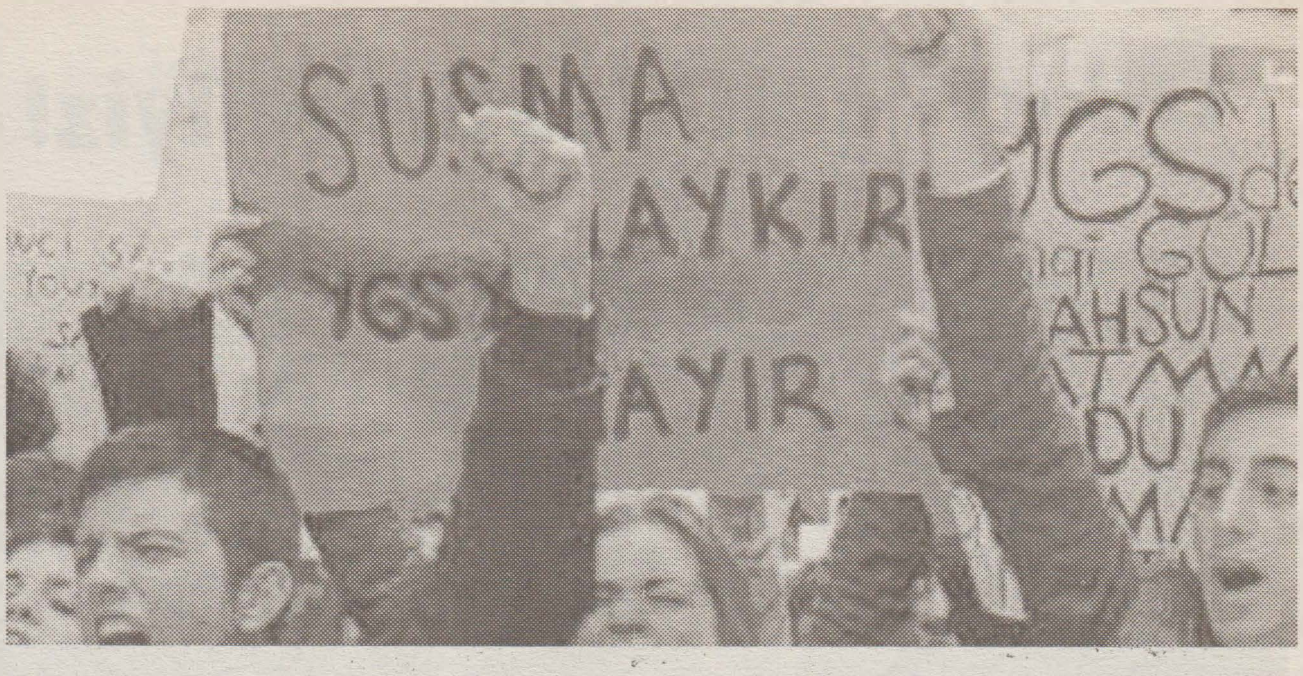
Buna rağmen şifre skandalı dışında da bahar ayının devrimci gündemleri de liselilerin mücadele başlıkları arasındaydı. Mart ayının tarihsel gündemleri, 1 Mayıs, 6 Mayıs ve seçimlerin politik atmosferi liselere taşındı. Liseliler şifre skandalına karşı öfkelerini büyüterek 1 Mayıs'a yürüdüler. 1 Mayıs alanlarına damga vurdular.

Tüm bu süreçlerle ilerleyen bahar döneminin sonunda bir eleme sınavı daha liselileri beklemektedir. 18 ve 19 Haziran tarihlerinde LYS'ye girişler gerçekleşecek. LYS yaklaşırken eleme sınavlarına karşı mücadele ortak bir miting hedefi ile sürüyor. Miting "Çözülen şifreleriniz değil çürüyen sisteminizdir!" başlığı ile örgütleniyor. Bu mitingin öncesi liselerde ortak mücadelenin yürütülmesi ve liseli gençliğin örgütlü mücadeleye kazanılması açısından değerlendirilmelidir.

Ama unutulmamalıdır ki, şifre olayı ile birlikte açığa çıkan tepki örgütlü mücadele kanalına sokulamazsa imkanlar güce dönüştürülemeyecek, kabına sığmayan öfke çelikleştirilemeyecektir. Çünkü sorun sadece bir şifre meselesi veya AKP'nin yarattığı bir durum değil, eğitim sistemiyle birlikte çürüyen düzendir. Bu nedenle ihtiyaç bu düzeni yıkmaya yönelmiş bir örgütlü-devrimci liseli gençlik hareketini yaratmaktır.

Bunun için mücadelede öne çıkan liseliler DLB'de örgütlenmelidir.

Yaz dönemini bu hedefe bağlı bir hazırlık süreci olarak değerlendirmeli, hep birlikte liseli gençlik hareketini devrimci bir rotada geliştirmeliyiz.

Eleme sınavlarında elenmeyeceğiz!

27 Mart 2011 tarihi tüm öğrenciler için kabusa dönmüştür. Bu gün bir yarış günü. Yani elenme günü. Öğrencilerin yalnızlaştığı ve bireyselleştiği günler.

Sınıfa girdiğinde herkesin önünde bir test kitabı, ezberlenmeye hazır ders notu ya da yüzlerce problem. Arkadaşlarınla sohbet ettiğinde sana bakan gözler aslında sana bakmıyor, ders notlarını tekrarlıyor. Seni dinlediğini zannettiğin kulaklar seni dinlemeyip, öğretmenlerin söylediklerini anımsıyor. Beyninde ise hep annesinin, babasının veya öğretmeninin cümleleri çınlıyor: "Saat dokuz oldu. Çabuk kalk kahvaltını yap ve hemen ders çalış. Sen öyle hep uyuyarak mı sınavı kazanacaksın", "Komşunun çocuğu sınavı ilk senesinde kazandı gitti ya sen, hala uyuyorsun", "Sabahtan akşama kadar çalışıyorum. Niye? Çocuğum okuyup adam olsun diye. Ya sen hiçbir işe yaramıyorsun.", "Gezmeyin, müzik dinlemeyin, televizyon izlemeyin hatta aç kalmayı göze alarak ders çalışın. Siz tek başınıza sınava girmeyeceksiniz. Önünüzde binler var. Onları geçmeniz gerekiyor."

Arkadaşlarının davranışlarına, konuşmalarına dikkat ettiğinde hayatının, onun ellerinde değil başkalarının kontrolü altında olduğunu fark ediyorsun. 2 saat 40 dakikalık bir sınava bağlanmış bir hayat. Bu sınav tek başına bir sınav değildir. 12. sınıfa kadar geliyorsun. Koskoca 12 yıl. Ama arkana dönüp baktığında bir şey yok. Sırtındaki torbana bakıyorsun bomboş. Düşünüyorsun ne yapmalı? Sokaktan geçtiğinde bir dershane adı. Üstünde parayla aldığı birincisinin resmi ve "Dershanemiz kazandırıyor" vb cümleler. Sen de aynı hayallerle dershaneye yazılıyorsun. Tabii ki karşılıksız değil. Babanın yıllar boyu zar zor kazandığı parayı vererek. Dershaneye gittiğinde arkadaşların rakip olarak görmeye başlarsın. Sonra onları geçme hırsı ve psikolojik bunalımlar başlar. Birçok kişi kaybetme korkusu ile intihar eder, evden kaçar, maddi-manevi tüm hayatı alt-üst olur.

Bazıları ise sorgulaya sorgulaya gerçek geleceği, güvenceyi ve suçluyu yani tüm insanlığı bu hale getiren düşmanını, kapitalizmi tanır. Biz DLB'liler kapitalizmi tanıdık, çözümü bulduk. Eleme sınavlarında elenmeyeceğiz diyerek mücadeleyi seçtik. Tüm liselileri de "Eleme sınavlarında elenmeyeceğiz!" şiarıyla bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Kafeslere konan kanatsız kuşlara...

Kafesleri parçala, özgürlük sokakta!

Üniversite sınav sistemi hakkında konuşurken hep hayatımızı zindana çevirdiğinden, yaşamın tüm renklerinden uzaklaştıran bir yapıya sahip olduğunundan bahederiz. Özellikle AOBP'nin etkisi dolayısıyla lise birinci sınıftan itibaren üniversite hayali için tüketiriz kendimizi. Zaten SBS'den YGS'ye, LYS'den KPSS'ye hayatımız sınavlara hazırlanmak için kısıtlanır. Hele bir sınavın geçsin diyerek her türlü yaşam isteğimiz ötelenir. Yani sözün özü sınavları atlatıncaya kadar insan değiliz!

Geleceğimizi çalan bu düzen özgürlüğümüzü de gaspetmektedir. Özgürlükten kastımız en insani duygu ve sosyal aktivitelerimiz aslında. Somut hali olarak, daha önce Ankara'da duygusal bir ilişkisi olan öğrencinin dershaneden atılmasıdır. Bir liselinin nasıl olur da sınavdan önce sevgilisi olurdu! Cezası sınav hazırlığından mahrumiyet. Özel bir eğitim kurumu olmasına aldanmayın. Parayı vermeniz sizi patron yapmaz. Asıl patron olan sermaye düzeni için bu gayet meşru bir uygulama. Ama geçen zaman içerisinde birer at yarışı yetiştirme tesisine dönen dershaneler de uygulamaları çeşitlendirdi ve geliştirdi.

Final Dershaneleri'nde uygulanan bir metotsa üzerine söz bile gerektirmiyor. Kafes! Mantığı da adı kadar açık; sınav hazırlık öğrencisi kafese girer, dış dünyayla tüm iletişimi saatlerce kesilir. Sonuç yüksek motivasyonlu çalışma ortamı! Bir insanı bir kafese kapatıp kapıyı kitleyecek kadar ileri gitmek bu sistemde olabilirdi. Dershane yönetimi meşruluğuna o kadar güveniyor ki isimde demogolojiye dahi ihtiyaç duymamış. Düşünsenize "Motivasyon ve Gelişim odası", "Sınavı yenme üssü" gibi isimler de taşıyabilirdi. Irak'ı işgal edenler demokrasi ve özgürlük için gittiklerini söylemişti. Cezaevlerinde onlarca devrimciyi katledenler buna "Hayata Dönüş" diyebilmişti. Ama dershaneler, bu ikiyüzlülüğe ihtiyaç dahi duymacak kadar kendilerini meşru görüyorlar. Öyle ya bu uygulamaya öğrenciler zorlanmıyor da!

Zaten en büyük sorunumuz da buradadır. Öğrencilerin üzerinde yaratılan elemeci sınav ruhu bu durumlara kayıtsız, şartsız teslim olunmasına neden oluyor. Özel kurumların parmak izi kaydı alması yasakken dershanelerde parmak izli giriş sistemi konduğunda öğrenciler susuyor. Yarış atına çevrilen gençliğe at gözlüğü de takılıyor. Aileden, okuldan, medyadan, televizyondan verilen bu değil mi? Haklarını arayan, eylem yapanlar için "Siyaset sizin işiniz değil siz sınavınıza bakın." denmiyor mu?

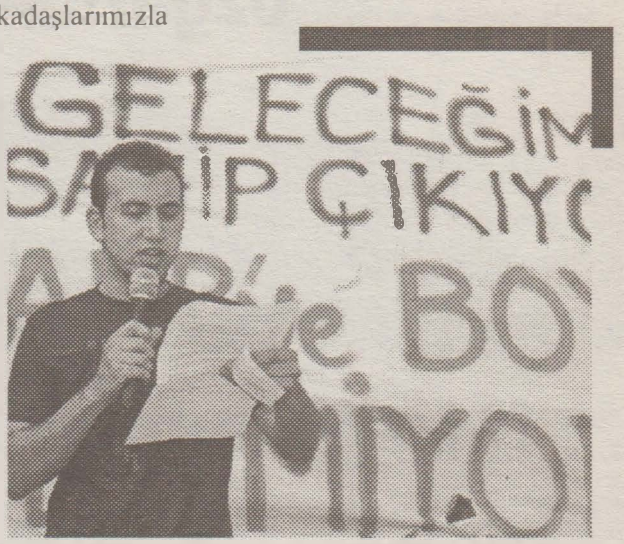
Nazım Usta'nın dediği gibi "Kabahatin çoğu senin!" Yani bizim. Karşımızda bizi tutsak yapan bir sistem varken biz hala gelecek ve özgürlük mücadelesini örememişsek kabahat bizim. Onların kafeslerine inat özgürlük için sokağa çıkmıyorsak kabahat bizim. Sınavların psikolojisini kaldıramayıp sıra arkadaşımız intihar ediyor ve biz çaresiz bekliyorsak kabahat bizim!

Çünkü yürünecek yol, yapılacak mücadele karşımızda duruyor! Liseli gençliğin özgürlüğünü ve geleceğini kazanabileceği tek yer olan sokaklar yerinde duruyor. Yeter ki bunun için mücadeleyi seçelim. Bir söz vardır ya, ümitsizsiniz ya da ÜMİT sizsiniz!

Bizleri tutsak gören, köleleştiren bu sistemin karşısında birer ÜMİT olarak özgürlüğü kazanmak için sokaklara çağırıyoruz.

(Y)ASAKLANAN (G)ELECEĞİN (S)INAVI

Bu dönem geleceğe ilk adımı olarak kodlanan bir sınava girdik. Dört senenin, belki daha fazlasının emeğini 160 dakikaya sığdırmak zorunda bırakıldık. Arkadaşlarımızla acımasızca rekabete sokulduk. Kapitalist sistemin bizi sürüklediği bataklığa bir adım daha yaklaştık. Bizlere sunulanın geleceksizlik olduğunu bilerek sürüklendik, sürükleniyoruz.

Çürüyen eğitim ve sınav sistemi şifre olayıyla kendini yeni bir pisliğe daha bulaştırdı. Öve öve bitiremedikleri geleceğin yollarında milyonlarca öğrencinin emeğini iç ettiler. Tepkilerini ortaya koyan öğrencilere de çeşitli hakaretlerde, iftiralarda bulunarak kendilerini aklamaya çalıştılar.

Köpekleşen bu insanlar bütün pisliklerine, baskılarına rağmen bizleri sömürü düzenlerinin çarklarında bir meta olarak kullanıyorlar. Çarklarının bir parçası olan üniversitelerin geleceksizliğe hazırlayan ticari binalardan başka işlevinin olmadığını bilerek mücadele alanlarında bulunmalıyız.

Bizler bu bozuk düzenin çarkını durdurmanın, bu bataklığı kurutmanın tek yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğini biliyoruz. Gelecek YGS-LYS'de değil, örgütlü olarak kararlılıkla sürdürülen mücadelededir. Sadece okullarımızda değil yaşamın her alanında örgütlü mücadeleyi yükseltmeye!

Gebze'den bir liseli öğrencisi

Öğretmen haksızlık yaparsa

Her geçen gün okullardaki eğitimle ilgili yeni haberler duyuyoruz. Artık kapitalizmin en büyük savunucularına dönüşmüş öğretmenler eğitim-öğretim vermek yerine, aksini teşvik ediyorlar. Bazı öğretmenler haksızlıklara karşı mücadele etmek bir yana, asıl haksızlığı kendileri yapıyorlar. Ankara Mamak'taki Ege Lisesi'ndeki öğrenciler, tarih dersinde bunun bir örneğini görmüşlerdir.

Günlerce tarih sınavına çalışan öğrenciler sınavdan sonra notlarını öğrenip derse devam ederken, sınava katılmamış öğrencileri ayrı bir yere alan öğretmen, bu öğrencilerin sınav kağıdını bizzat kendi doldurmuştur. Bu duruma itiraz eden öğrencilerden biri bunun haksızlık olduğunu, öğretmenin eşit davranmadığını vurgulamıştır. Öğrenciyi dikkate almayan öğretmen devam etmiş ve yüksek not vermiştir. Öğretmenin aldırmaz tavırları ve sınıfın büyük çoğunluğunun son senelerinde zayıf almamak için sessiz kalmaları, itiraz eden öğrencileri haksızlık karşısında susmak zorunda bırakmıştır.

Okullardaki daha bilmediğimiz birçok haksızlık ve eşitsizlik olduğunu biliyoruz. Bunlara bir çözüm yolu bulmalıyız, bu olaylara son vermeliyiz. Kapitalist düzeni yıkıp, özgür düşünce ve özgür eğitim için sosyalizmi getirmeliyiz.

Ankara'dan bir LS okuru

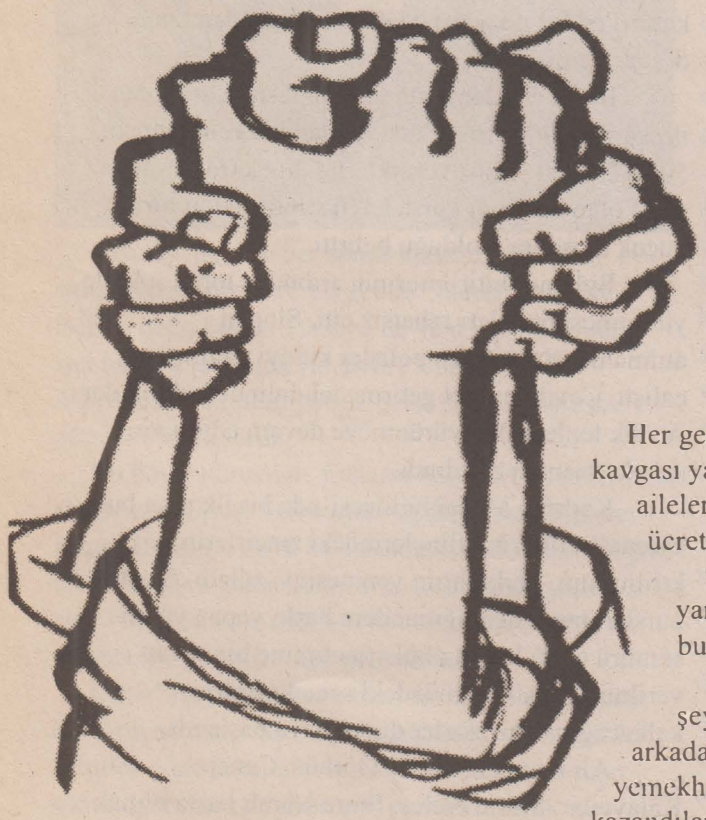
Gerici müfredat kaldırılsın!

Okullarda aldığımız eğitimi hiç sorguladığımız veya söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştığımız oldu mu?

Mesela tarih dersleri. Tarih derslerinde hep Osmanlıyı, Selçukluyu vs. görüyoruz. İyi hoş görelim de, neden hep tek yanlı ve padişahların kahramanlığından ibaret? Osmanlı savaşı kazanınca fetih, karşı taraf kazanınca işgal. Bu nasıl çelişki! Nasıl bir ikiyüzlülük. Hangisine inanalım? Herkes yapınca yanlış; Türkler, Osmanlı yapınca doğru.

Bir de unutmayalım zorunlu din dersleri var. Anadilde olmayan eğitim var. Hiç kimse kendi öz kültürünü yaşayamıyor. Ya yabancı bir kültürü ya da yozlaşan kültürü yaşamamız dayatılıyor. Laiklik diyorlar peki hangi laik ülkede din dersi devlet tarafından veriliyor? Hep tek bir dini ya da mezhebi dayatıyor. Ya da herhangi bir derste, fark etmeden dini "vaaz" veriliyor. Sonra da sınavlardan düşük not alınca niye alıyorsun? Bunlar yetmezmiş gibi Milli Güvenlik dersi var. Bu derste bize hep ırkçı, milliyetçi bir düşünce veriliyor. Komplo teorileri ile bir paranoya yatıyor genç beyinlerimizde.

Bizler hangi kültürden hangi kimlikten olursa olsun gerici eğitim müfredatlarının kaldırılmasını istiyoruz. Ve bu gerici eğitim müfredatının kaldırılması için okulumuzdan başlayan bir mücadele vermemiz gerekiyor.

Mücadele edersek kazanabiliriz!

Her geçen gün bir ürünün fiyatı değişiyor. Bizler ekmek kavgası yapan ailelerin çocuklarıyız. Kimilerimizin ailelerinin aylık maaşı asgari ücret kimimizin ise asgari ücretin altında.

"Cebimde son para, ne alsam acaba? Harcasam yarın para bulabilecek miyim?" herkesin kafasında bu soru...

Peki biz bu zamlara karşı ne yapabiliriz? Çok şey yapabiliriz! Örneğin Çakmaklı Lisesi'ndeki arkadaşlarımız sinevizyon odaları zengin çocuklarına yemekhane yapıldığı için birlik olup protesto ettiler, kazandılar. Sinevizyon odalarını geri aldılar.

Bizler de ailelerimizin bizlere son parayı kantinin fahiş fiyatlarına bırakmak istemiyorsak birlik olup beraberce kantin fiyatlarını boykot etmeliyiz! Ve bu sayede fiyatları düşürebiliriz. Evet, biz de yapabiliriz. Biz de fiyatlar konusunda imza kampanyası başlatıp kantin fiyatlarına karşı herkesi kantinden alışveriş yapmamaya çağırmalıyız.

Ancak hep birlikte bu süreci omuz omuza örersek kazanabileceğimizi düşünüyoruz.

Kurs dayatmasına eylemli yanıt

Kadriye Moroğlu Lisesi'nde birçok öğretmen, öğrencileri sınıfta bırakmak ve düşük notlarla tehdit ederek paralı kurslara katılmaya zorluyor.

Bu saldırı karşısında liselilerde öfke büyürken, örgütlenmenin adımları da atıldı. Öncelikle sorunlarını anlatan dilekçelerle İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvuran öğrenciler, okula müfettiş getirilmesinin ve soruşturma başlatılmasının önünü açtılar.

Öğrenciler tehdit edildi, aileleri arandı

Okuldaki paralı eğitim saldırısını teşhir etmek için bir haftadır eylem hazırlığında olan liseliler, eylemin duyulması üzerine tehditlere maruz kaldılar. Eyleme öncülük edenlerin aileleri arandı, eyleme katılabilecek öğrenciler tehdit edildi.

Eyleme öncülük edenlerden bir öğrenciye "eylem yapmayın kız kardeşinin zayıflarını silelim" denildi.

Bildiri dağıtımına polis ordusu

2 Haziran günü okul çıkışında bildiri dağıtan üç liseli ise polis ablukasıyla karşılaştılar. 25'e yakın polis, ekip araçları ve yunuslarla hem bildiri dağıtımını engellemeye hem de liselileri korkutmaya çalıştı.

Dersler iptal edildi

3 haziran günü eylem okul çıkışında, saat 14.00'te yapılacağı için okul yönetimi saat 10.00-11.00-12.00'de dersleri iptal ederek öğrencileri dışarı çıkarttı. Okulda toplantı yapılacağı yalanına sığınan yönetim sınavları dahi iptal ettirdi.

Tüm tehditlere ve baskılara rağmen liseliler okul önünde eyleme katılmak için beklediler. Bu öğrencilerle de tek tek konuşuldu ve okuldan atma tehditleriyle öğrenciler dağıtıldı. Liselilerin ise "eylemi bekliyoruz" diyerek mücadelelerini sahiplenmesi dikkat çekiciydi.

Saat 13.30'da okulun önünde biraraya gelmeye başlayan liselilerin sayısı yarım saat içinde 100'ü buldu. Panzer ve çevik kuvvetin de geldiği eylem yoğun bir abluka altında başladı.

Faklı liselerden de katılım sağlanan eylemde "Paralı kurs dayatmasına, eğitimin ticarileşmesine son! Müşteri değil öğrenciyiz!" pankartı açıldı. Korkutmalar neticesinde 60'a yakın liseli eyleme katılırken bir o kadarı da eylemi dışarıdan izledi ve destek verdi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından iki kardeşini Moroğlu'nda okutan bir veli konuştu. 500 TL kayıt parası verdiklerini, kız kardeşinin zayıf olan dersinin kursa kayıt yaptırdıktan bir buçuk ay sonra 5 olduğu belirtti.

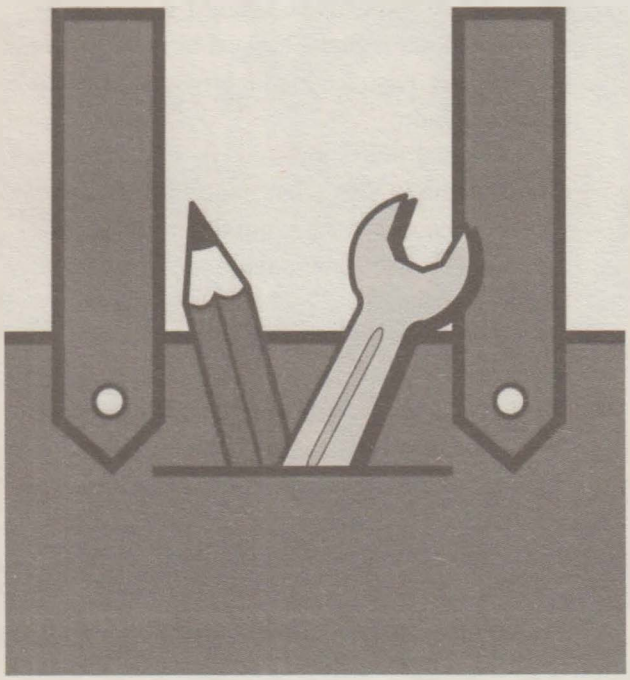
Eylemin bitirilmesinin ardından toplu şekilde yürünmesi polisleri rahatsız etti. Slogan atılmamasına rağmen polisler kitleyi dağıtmaya çalıştı. Çevik kuvvet getirme tehdidinde bulundular. Ancak toplu halde yürünmeye devam edildi ve sokak arasında dağılındı.

Kadriye Moroğlu Lisesi'nde bir ilk olan bu eylem, liselilerin bilinçlerindeki zincirlerin kırılmasını, korkularını yenmesini sağladı. Okulda kurslar üzerinden öğrencilere baskı yapan ve bir sömürü çarkı kuran okul yönetimine bir cevap verilmiş oldu. Önümüzdeki sene kursların kalkacağına dair sözler duyulmaya başlandı.

Ali Gündüz, Oktay Gürbüz, Cenap Kalaycılar, Murat Keleş, Emre Namlı başta olmak üzere bu çarkın içinde olan tüccarlaşmış öğretmenlerin çarkına çomak sokuldu.

Sivil polisler eyleme desteğe gelen devrimcilere de özel bir ilgi gösterdiler. İsim öğrenmeye çalışarak, fotoğraf çekerek taciz ettiler. Eylem bitiminde de devrimcilerin yanına giderek konuşmaya çalışmaları dikkat çekti.

Meslek liselerindeki dayatmalar sistemi anlamamızı sağlıyor

Belediyedeki işçiler sömürülmekten ve çok çalışmaktan bitkin ve yorgunlar. Sadece belediye işçileri değil bugün Türkiye'de ve dünyada binlerce işçi hangi koşullarda çalışıyor? Bunları belki biliyoruz, belki bilmiyoruz, belki de görmüyoruz, görmek istemiyoruz.

Bu böyle olmamalı. Onların beyinleri ve yürekleri mahkum edilmiş. Susturulmuşlar ama susmamaları lazım. Hepsinin derdi ve yükü birbirinden ağır. Hepsi bütün bunlara katlanmak zorunda... Bazıları için tek çare bütün bu haksızlıklara boyun eğmek, bütün bu sömürüleri görmezlikten gelmek mi?

Hayır! Boyun eğmemeliler, susmamalılar! Bütün bunların nedeni olan burjuvalara fırsat vermemeliler. Günden güne artan bu burjuva sınıfı hem insanları sömürüyor, hem de daha çok para kazanmak için insanları kullanıyor. Bütün bunlara rağmen bizler bu susturulan işçi sınıfını uyandırmalıyız. Onlar için doğru yolu bulmalıyız, doğruyu onlara göstermeliyiz.

Bugün işçi sınıfına katılmış stajyerler torba yasasından nasibini aldı. Eğitim amacıyla iş hayatına atılan bu genç stajyerlere ne eğitim veriliyor, ne de adam gibi çalıştırılıyorlar. Onlar burjuva sınıfının ayak işlerini getir-götür işlerini yapmakla yükümlüler. Evet yükümlüler ve mahkumlar onlar, şimdiden anne ve babaları gibi susturulup mahkum ediliyorlar. Bunun için sınıfta bırakmakla, üç kuruşluk maaşlarını vermemekle tehdit ediyorlar.

Bu düzen burjuvanın düzeni. Bütün burjuva, sömürüsüne rağmen işçi sınıfına muhtaçtır. Her ne kadar teknoloji ilerleyip gitse de, makineyi kullanacak işçiye ihtiyaç var. Bunları görmeyen işçileri ayaklandırmak için onlara yardım etmeli, onların yanında olmalıyız. Onlara gerçekleri söylemeli ve çözüm yolunu işaret etmeliyiz. Bu düzeni yıkmalı, eşit ve özgürlükçü bir başka düzeni getirmeliyiz.

Bugün meslek liseliler geleceksizleştiriliyor. Son senelerde üniversiteye hazırlanmaları gerekirken onlar eğitim ve iş hayatı bahanesiyle sömürülmeye bırakılıyor. İşyerlerinde stajyerler ne eğitim ne de iş hayatıyla ilgili bir şeyler öğrenmiyorlar. Öğrencileri ayak işleri yaptırmak ve geleceksizleştirmek... Torba yasasında stajyerlerle ilgili sömürüyü arttıran maddeler yer alıyor.

Meslek liselerinde bazı dersler hariç, mesleğe yönelik eğitim verimiyor. Bu da yetmiyormuş gibi son senelerinde sınava hazırlanmaları gerekirken zorla stajyerlik yapıyorlar. Bu insanların gelecekleri ellerinden alınmış oluyor. Burjuva sınıfı küçük büyük demeden emekçi insanların üzerinden zenginleşmeye devam ediyor. İşçi yaşı düşüyor, genç nüfusun yarısı eğitimli, yarısı eğitimsiz, işsiz işçi kervanına katılıyorlar. Eğitim ise eşitsiz ve paralı. Bunlara bir dur demeli, işçi sınıfını ayaklandırmalı ve daha fazla ezdirmemeliyiz. Eğitim eşit, parasız, bilimsel ve anadilde olmalı.

Ankara Cebeci Kız Meslek Lisesi'nden bir LS okuru.

Şifreleriniz, eleme sınavlarınız, paralı eğitiminiz sizin olsu

Gelece

Aylardır liseli gençliğin ve toplumun gündeminde şifreli YGS skandalı var. YGS'de yaşanan şifre olayı ve sonrasında Ali Demir ve Nimet Çubukçu'dan Yusuf Ziya Özcan'a kadar birçok sermaye sözcüsünün olayın üstünü örtmeye çalışan açıklamaları, tepkileri daha da artırdı. Onlar yaşananları kanıksatmaya çalıştıkça, şifre olayı daha fazla teşhir oldu.

Şifre olayı iyiden iyice teşhir olunca, düzen sözcülerinin artık dayanacak mecalleri kalmayınca birbirlerini uyaran açıklamalar yapmak zorunda kaldılar.

Yürüyüşlerle, boykotlarla, açlık grevleri vb ile seslerini yükselten öğrencilerin öfkesi YGS sonuçlarının açıklanması ile bilendi. Ama bilinmeli ki, öfke şifre olayından sonra açığa çıkmış olsa da uzun yıllardır birikmektedir. YGS'de açığa çıkan şifre, eleme sınavlarının da eğitim sisteminin de eşitsizliğe dayalı olduğunu açığa çıkarırken, bu sistemde ezilen öğrencilerin öfkesi de patladı.

Eleme sınavları tüketilen yaşamlar

Eleme sınavları, sistemin öğrencileri kendisine bağlamak için kullandığı bir mekanizmadır. Öğrencilerin sınavlara hazırlandıkları dönemler, yaşamdan kopmaya başladıkları evredir. Okulun yanına dershane, özel dersler gibi şeyler de eklenerek yaşam bu üçgenin içerisinde tüketilmektedir. Test kitaplarının arasında bir yaşam kurulmaktadır.

Beklentiler öğrencinin üzerine psikolojik bir ağırlık olarak yığılmaktadır. Bu noktada aile ve öğretmenlerin işbirliğiyle yönlendirilen öğrenci çoğu zaman kendisi adına bilinmez bir yola giriyor. Sistemin daha bütünlüklü ve alttan müdahalesi, "para=mutluluk" formülü ile yönlendirilen meslek, yaşam, üniversite tercihleri öğrenciyi süründürmektedir.

Sistemin bireysellik ve bencillik üzerine kurulu yapısı eğitim süreci ile öğrencinin yaşam ve düşünce tarzına da empoze edilmektedir. Sınav sistemi ile, eğitim süreci ile düzen ihtiyaçlarına göre birey ve dolayısıyla toplum yaratmaya çalışmaktadır. Öğrenciler dayanışma ve kolektif yaşamdan uzaklaşmaktadır, çünkü herkesi birer rakip olarak görmektedir. Kişi, tek kişilik bir yaşam kurmak için çabalamaktadır.

Lise döneminin sonrasında da yine sermayenin ve onun sisteminin ihtiyaçları doğrultusunda bir yönlendirme vardır. Eğitimin ticarileşmesi, geleceksizlik lise dönemini aşan bir bütünlükte karşımızda duruyor. 27-29 Mayıs tarihlerinde gerçekleşen Uluslararası Yükseköğretim Kongresi'nde tartışılan başlıklardan biri de "Ortaöğretimden yükseköğretime geçiş yöntemi" üzerineydi. Üniversite eksenli yürüyen toplantının bir başlığını da eleme sınavlarının oluşturmasının nedeni neo-liberal müdahalenin üniversiteye hazırlanılan süreçte başlamış olmasındandır.

"Sehven şifreler" çürümüş düzenin aynasıdır!

Yıllardır eleme sınavlarının isimleri değiştirilerek öğrenciler arasındaki eşitsizliği giderecek adımlar atıldığına dair açıklamalar yapıldı. En son ÖSS değiştirilerek iki aşamalı sınav sistemine geçildi. YGS ve LYS olarak iki aşamaya dönüştürülen sınav sistemi ile fırsat eşitsizliğini giderdiklerini iddia etmişlerdi. Ama kendi deyimleri ile "sehven şifreleri", çürüyen eğitimin ve sistemlerinin aynasıdır. Ortaya çıkan şifre sonrasında körü körüne kurumlarını ve kurum temsilcilerini savunmaları aslında çürüyen düzenlerini savunmalarındandır. Ne ÖSYM ne Ali Demir onlar için bakidir. Onların da isimlerini değiştirir, yeni cilalarla sunabilirler pekala. Ama yaşanan olayla sadece cila dökülmemiş temellerin çatırdadığı da görülmüştür.

Onlar her şey bu kadar ortadayken bile pervasızca güç gösterisi yapma ihtiyacı duyuyorlar. Böylelikle sarsılmaz bir sistem resmi çizmeye çalışıyorlar. Tam da bu ihtiyaçtan dolayı ezberci, anti-bilimsel, gerici, rekabetçi eğitim sistemini savunmaktırlar.

Öğrenciler sokaklarda "parasız eğitim, sınavsız

k bizim!

üniversite" şiarını yükseltince, hakkını arama kararlılığı gösterince "5-10 bin genci karşılarına çıkartırız" dediler. Hakkını arayan öğrencilerin karşısında yandaş bir ses yükseltip, kendilerini alkışlatma ihtiyacı duydular. YÖK başkanı, olgunluk sınavı olarak bir değişim yapılabileceğini ifade etti. Yani bir kez daha çareyi isim değiştirmekte buldu.

Şifremiz örgütlü mücadele!

Şifre olayının açığa çıkması ile birlikte "iyi bir üniversiteye, iyi bir mesleğe, iyi bir geleceğe" sahip olmanın kapısı olarak görülen sınava olan güven zedelendi, "geleceğe" dair duyulan kaygılar büyüdü. Her sınav döneminin öncesinde ve sonrasında intiharlara ve artan psikolojik sorunlara dair haberler artmaktadır. Şifrenin tartışıldığı günlerde sınav sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte bir intihar haberi de Mersin'den geldi. Mersin'in Erdemli ilçesinde YGS'den aldığı düşük puana üzülen lise son sınıf öğrencisi Sıdıka Soydan, kendini iple asarak intihar etti.

Eleme sınavlarında yaşanan şifre olayı aslında sistemin bizleri karşı karşıya bıraktığı sorunların şifrelerini de açığa vurdu. Suların çekildiği bir anda buzdağı ortaya çıktı.

Yaşadığımız sorunlar: Şifre, eleme sınavları, paralı eğitim, geleceksizlik... Sistem bunları ve daha fazlasını yeniden yeniden üretiyor. Sınav eleğinden geçerek üniversiteye girme hakkı kazananlarımız görecektir ki lise sıralarında yaşadıklarımız bizleri üniversitelerde de bekliyor. Eğitimin ticarileştirilmesi, mesleklerin sermaye eksenli dönüşümü, anti-bilimsel eğitim, anadilde eğitim hakkından mahrum bırakılmak gibi sorunlar kaldığı yerden daha da katmerlenerek devam edecek.

Sermayenin yönlendirdiği, bu düzenin çizdiği şekliyle geleceğimiz ne YGS'nin veya LYS'nin sonuçlarındadır ne de üniversite kapılarının ardındadır. Gelecek ellerimizdedir!

Geleceğimiz için bizlerin de ortak bir şifresi var. Şifremiz, örgütlü mücadeledir. Kapitalizmin geleceksizliğine karşı örgütlü mücadeleyi büyütmeliyiz.

Ne meclis ne seçim!

Geleceğimiz sosyalizmde!

Bugün bizlere çürümüş bir eğitim ve köleliğin diğer adı olan bir hayat sunuluyor. Sınavlardan geçilmeyen eğitimde baskı altında susan, ezberle kurallara bağlanan bir yaşam dayatılıyor. Düzen bunu bize dikte etmek için türlü yol ve yöntemi kullanıyor. Seçim süreçleri, işte bu sahte cümlelerin ve ham hayallerin ayyuka çıktığı süreçler oluyor. Düzen partilerinin hemen hepsi gelecekten bahsediyorlar. Fakat onların gelecek ufku sandığınızdan da sığ. Çünkü onların gelecek söyleminde sınavsız üniversite ya da parasız eğitim yok. Bu sistemin yarattığı fırsat eşitsizliği veya elemeci eğitim yapısına dair tek eleştiri yok.

AKP'si, CHP'si ve MHP'sinin de söz söylediği birkaç başlıktan biri de eğitimdir. Çünkü ortak paydaları sermaye olan bu düzen partileri konunun hassasiyetini biliyorlar. Sermaye devleti için eğitim sistemi daha kuruluş yıllarından itibaren özenle kuruldu. Milli Eğitim Bakanlığı'nın merkezinde olduğu Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu gibi yan kuruluşlarla kendini ifade eden bu yaklaşım özellikle '80 darbesi sonrasında daha kapsamlı ve yoğun haliyle hayata geçirildi. Zorunlu din dersleri, milli güvenlik dersi, faşist disiplin yönetmelikleri gibi sayısız adım atıldı.

Düzen partileri seçimlerde bunlar üzerine tek bir söz söylemiyor. Çünkü onlar, işçi ve emekçi çocuklarına reva görülüp, kader diye çizilen bu sistemin başka alternatifini yok sayıyorlar. Biri AOBP'yi kaldırmaktan diğeri tek sınava indirmekten dem vuruyor. Ama paralı, ezberci, anti-bilimsel eğitimin değişmesinden, elemeci sınavların tamamının kaldırılmasından bahseden yok.

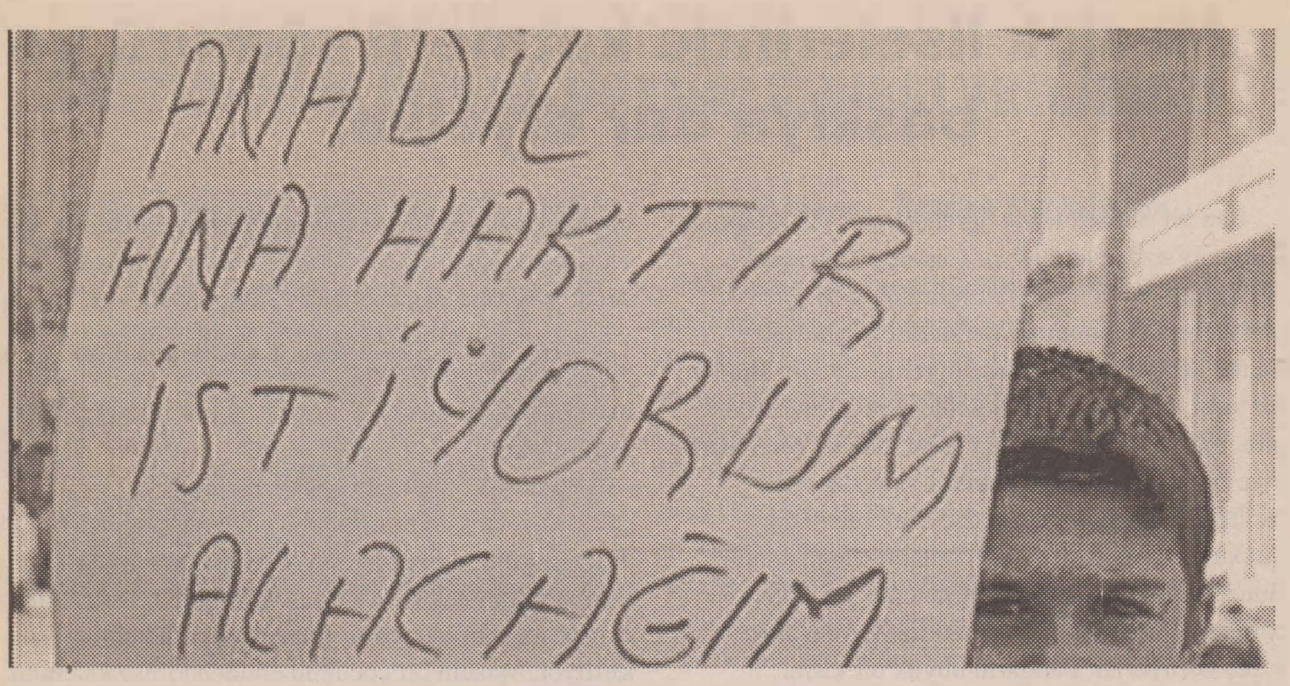
Bugün sorunlarımız orta yerde dururken bu sorunların çözümünden bahsetmiyorlar. Bahsetseler ne değişir ki? Bu ülkede ve kaptilazmin egemenliğindeki tüm ülkelerde seçim sandıkları, düzenbazlıktan başka bir şey değildir. Meclisse ancak ahır olarak kullanıldığında anlam kazanır. Bizim geleceğimizi çalan, yaşamımızı köleleştiren 550 kişilik meclis, bizim halkın temsil organı değil, burjuvazinin ahırıdır.

Bu durumda o meclis salonunda bizden yana bir sonuç çıkmaz, çıkamaz. Orası ancak taleplerimizin dillendirildiği bir kürsü olabilir. Ki o da sokaklarda kurulan kürsülerin sesiyle buluştuğunda değer üretebilir.

Bugün YGS şifreleri sonrasında Tayyip'in yapılan boykot eylemleri için dönüp "Biz de karşılarına 5-10 bin genç koyarız" demesi ya da "Bu öğrenci eylemleri ideolojiktir" demesi de bundandır. Bu açıklamalarıyla sokaklarda yükselen sesten rahatsızlıklarını açıkça gösteriyorlar. Çünkü onların korkusu sokaktaki mücadenin büyümesidir.

Bunun için liselilerin önünde tek bir yol bulunmaktadır. Bu yol, kurtuluşu seçim sandıklarında aramayan, meclis denen soytarı sahnesine yüzünü çevirmeyen bir mücadele ile anlam kazanır. Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmdedir! Bugün sosyalizmin kızıl bayrağı altında savaşmadıkça hiçbir haktan ve kazanımdan söz edemeyiz.

Bizler, bu bilinçle iseli gençliği mücadele mücadele alanlarına çağırıyoruz. Bugünün görevi sahte hayallerin karşısında devrimci alternatifi büyütmek, sosyalizmin tek gerçek kurtuluş olduğunu bulunduğumuz tüm alanlara taşımaktır. Onların sirke çevirdiği sokakları bizler sloganlarımızla özgürleştireceğiz. Seçimden seçime hatırladıkları insanlar olarak Hopa'da olduğu gibi gittikleri her yeri onlara dar etmeliyiz.

Anadilde eğitim mücadelesinin yanındayız!

Seçim döneminde Kürt halkını hedef alan saldırılara tanık oluyoruz. YSK eliyle Kürt halkının iradesi kaba biçimde çiğnenmeye çalışılmıştır. Ancak Kürt halkının büyük öfkesi ve ilerici, demokrat çevrelerin de tepkileri sonucunda geri adım atmak zorunda kalındı. BDP Kürt illeri başta olmak üzere birçok il ve ilçede Mart ayından itibaren demokratik çözüm çadırları kurmaya başladı. Kurulan çadırlar, temelde dört temel talep üzerine kuruldu. Bu dört temel talep anadilde eğitim, siyasi tutukluların serbest bırakılması, seçim barajının kaldırılması ve operasyonların son bulmasıydı.

Bu çadırların büyük ilgi görmesi ve Kürt halkının öfkesi sermaye devletini korkutmuştur. Tahrir meydanlarındaki gibi mücadele ve isyanın büyümesinden korkan sermaye devleti kamu güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle gece yarısı operasyonlarla çadırları söktürdü.

DLB olarak bu dört temel talebe özellikle anadilde eğitime değineceğiz. Bir halkı yok etmenin en kesin çözümü dilini, kültürünü asimile etmektir. Bunu yapmak katletmekten daha etkilidir. Bir ulusun en tabii hakkıdır dilini konuşmak ve anadilde eğitim almaktır. Çünkü insanlar arasındaki tüm ilişkiler dil aracılığıyla yürütülür. Dil bilimciler konuyu aslında şu sözlerle çok güzel özetlemişlerdir:

"Çağımızda bir halkı yok etmek istiyorsan onu fiziki olarak yok etmeye gerek yoktur. Bir halkın dilini yok edersen, o halk bir iki nesil sonra tümden yok olur. Sadece eğer varsa tarihteki eserleriyle adı anılır. Sadece hatıra kalır."

Okullardaki müfredat tekçidir. Müfredatta bütün halklar Türk'tür, Sünnidir, erkektir ve sadece egemenler vardır. Bu müfredatta öteki halklar yoktur, farklı inançlar, kadınlar ve işçi sınıfı yoktur ve yer verilmez. Yedi yaşında bilmediği bir dilde eğitim almaya başlayan çocuk, dilinin, inancının, kimliğinin yok sayıldığı bir ortamda algılama sorunu yaşar. Hem öğretmeni algılamak zorunda hem de yeni bir dili alfabesini öğrenmek zorundadır. Bu durum kişide bocalama, yabancılaşma ve başarısızlık getirir. Kişi hayatı kendi anadiliyle algılar, anlar ve anlamlandırır, sonrasında kendini, kültürüne yabancı başarısız, içe dönük bireyler yetişir. Yarattığı psikolojik problemler hatta çevresinin tepki ve küçümsemeleri tahribatlara neden olur. Bunlara o insanlara yapmaya kimsenin hakkı yoktur. Biz de DLB olarak anadilde eğitim talebinin savunucusuyuz.

Bu yüzden herkesi bu konuda bilinçlenmeye, düşünmeye en önemlisi mücadeleye çağırıyoruz. Şovenist, tekçi, kapitalist düzenin kölesi olmak yerine; ayakta dimdik mücadele etmenin onurunu, gururunu yaşamak dileğiyle sizleri DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz!

Meslek liselerinde katmerli sömürü ve baskıya dur diyelim!

Ben bir meslek lisesi öğrencisiyim. Yaşadığımız sorunları size anlatmak ve çözüm yolu bulmak istiyorum. Meslek liseliler bilindiği gibi ağırlıklı olarak kendi alanlarının derslerini görmektedir. Temel dersler ise az sayıda öğretilmektedir. Bunlar bir yana, adam gibi eşit şekilde ders görmedikleri gibi, malzeme parası, aidat, yeni araç ve gereç parası diye sömürüyorlar. Bu sömürü yalnız meslek liselerinde değil, hatta sadece liselerde değil, ilkokuldaki kardeşlerimize kadar dayanmaktadır. Buna bir son vermeliyiz. Öğrenciler verdikleri bu paraların karşılığında, ne yardım, ne yeni araç ve gereç görüyorlar. Paraların büyük bir kısmı burjuvanın eline geçiyor.

Dediğim gibi fırsat eşitsizliği temel bir sorun. Son senemizde ağırlıklı olarak sınavda çıkacak dersleri işlememiz gerekirken ders programımızda din dersi, müzik dersi gibi dersler yer alıyor. Bu dersleri gördükten sonra sınavı kazanmamız bekleniyor. Bu dersler ne bizim alanımızın dersleri, ne de sınavda bu derslerden soru var. Ayrıca bir dayatma olarak gördüğüm zorunlu din dersinin kaldırılmasını istiyorum.

Biz meslek liseliler son senemizde üniversiteye hazırlanmamız gerekirken staja maruz bırakılıyoruz. Burjuva sınıfının köleleri olarak kullanılıyoruz. Stajda ise ne adam gibi bir eğitim, ne de adam gibi bir iş görüyoruz. Staj yapmamızın nedeni oarak, mesleğimizi iş alanında uygulamak, iş ortamını tanımak gibi bir sürü gerekçe gösteriliyor.

Bu koşullara teslim olmamalıyız. Bunun için örgütlenmeliyiz, burjuva ve emperyalistlere boyun eğmemeliyiz. Biliniyor ki torba yasasından büyük bir ölçüde etkilenen stajyerler artık ucuz iş gücüyle çalıştırılıyorlar. Susmamalıyız. Stajyerlere çok yüksek maaş veriyorlarmış gibi % 40'a kadar maaşlarda düşüş yaşandı. Gelecek sene ise artık bedava iş gücümüzü sömürerek burjuva bir kez daha semirecek.

Okullarda bizim gibi sesini duyurmaya çalışanlardan kimimiz disiplin suçuyla okuldan atılıyor, kimimiz düzen bozmakla hüküm giyiyor. Bunlar bir yana küçük kardeşlerimiz bile bunlara dur demek için şiir yazıyor o şiir yırtılıyor, kalemi kırılıyor. Masum bir çocuğun elinden kimse kalemini alıp kıramaz, şiirini yırtamaz. Bunlara bir dur demeliyiz. Bir çocuğun kaleminden, sözünden, gelecek özleminden korkan düzen yıkılmaya mahkumdur.

Bu olaylar karşısında ne yapmalıyız? Ne gibi önlemler almalıyız? Geleceğimizi sömüren bu insanlara yollar açmamalı, yollarına engeller koymalı, hatta o yolları tamamen kapatmalıyız. Geleceğimizi çalanlara dur demeliyiz. Emperyalist ve burjuva sınıflarına karşı direnmeli ve mücadele etmeliyiz, örgütlenmeliyiz. Gerçekleri korkmadan en doğru ve gerçekçi şekilde haykırmalı geleceğimizi çalanlara, kardeşlerimizin kalemlerini kıranlara karşı mücadele etmeliyiz.

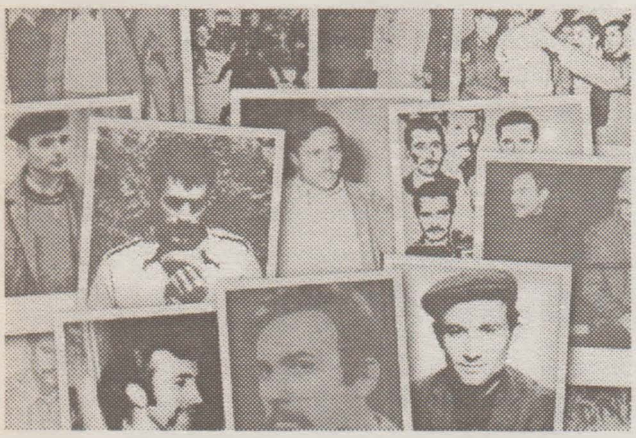
Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için mücadeleyi büyütmeye, DLB'de örgütlenmeye çağırıyoruz.

Ankara Cebeci Kız Meslek Lisesi'nden bir Liselilerin Sesi okuru

Mayıs'tan Haziran'a katliam ve direniş...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Mayıs'tan Haziran'a kanlı bir hat uzanır. Bir tarihin çok net köşe taşlarını oluşturan kızıl bir hattır bu. O hat üzerinde en akıl almaz katliamlar ve en olağanüstü direnişler yazılıdır. Mücadele tarihinde Mayıs ayı direngenliğin, baş eğmez isyankârlığın adıdır.

Mayıs ayı yaşamın kendisi gibi acı, sevinç, hüzün, yenilgi ve başkaldırının dizginsiz öfkesiyle doludur. Bütün aylarda hep kararlı ve onurlu mücadelelere sahip devrimciler vardır. Birçoğu belki de çoğumuzun hatırında değildir. Mayıs ayında ise en çok bilinenlerini hatırlarız devrim kahramanlarının. Ve onların şahsında bilmediklerimizi de anarız. En güzel, en kararlı, en temiz ruhlu dostlarımızla, yoldaşlarımızla doludur Mayıs ayı... Türk ve Kürt halklarının, tüm Anadolu halklarının boşuna değildir onlara bizim çocuklarımız demesi... Ve duyduklarında "Bizim çocukları asmışlar" demesi, doğan çocuklarına onların ismini vermesi... Devrim kahramanlarını öylesine kendinden bilmiştir, onlara inanmış ve sahiplenmiştir.

6 Mayıs 1972... Darağacında üç fidan...

En çok Mayıs ayı nefret eder bu ülkenin kan emici iktidarlarından... En çok Mayıs ayı öfke duyar yenilgilerine ve en çok Mayıs ayı kinini kuşanır zulmün imparatorlarına... Mayıs'ın 6'sında bütün doğa öfke duyar yediği yoksul eti içtiği kan olanlara, üç güzel fidana kıydığı için... Mayıs'ın 6'sında bütün doğa sevdalanır insanoğluna, böylesine onurlu ve temiz, böylesine kararlı kahramanları oldukları için...

Deniz, Yusuf, Hüseyin'in vasiyetleri sahipsiz kalmadı. Onlar, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatıldı, yaşatılıyor.

18 Mayıs... İbrahim Kaypakkaya...

Mayıs ayı yeni bir acıyla sarsılır ayın 18'inde... Acı dolu karanlık tünellerden geçerek, işkencelerde boyun eğmeyen, direnişi sanat haline getiren, düşmanı kendi ininde dize getiren, İbrahim Kaypakkaya gelir. 12 Mart faşizminin ezici zulmü altında gerçekleşen bu katliam "ser veren, sır vermeyen yiğit" tanımı ile tarihe geçecektir. Denizlerin sehpada yaptığını, Diyarbakır işkencehanelerinde bir direniş geleneği yaratarak yapmıştır İbrahim. O öldüğünde henüz doğmamış olan bugünün gencecik devrimcileri işkencehanelerde doğru tutum alabiliyorsa, bunda Kaypakkaya'nın payı tartışmasızdır.

"'71 sıcağında, canım Nurhak Dağı'nda..."

71 Mayıs'ı Haziran'a dönerken, bu kez haber Nurhak dağlarından gelir. 31 Mayıs 1971 günü... THKO'nun gerilla birliği kuşatılmıştır. Dağ taş asker kaynamaktadır... Birden ve hazırlıksız yakalarlar gerillayı. THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga katledilir. O günden bugüne Nurhak'a "güneş doğmaz." Ancak tarihin kararı kesindir: Nurhak'a ve bütün ülkeye "güneş" işçi sınıfı öncülüğünde bir proleter devrim ve sosyalizmle "doğacaktır"...

Halkların kardeşliği "nişangâhlar aynasında"...

6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmeleri, bir 18 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede, 31 Mayıs 1971'de Sinanlar'ın Nurhak'ta katledilmeleri Mayıs ayını devrimci hareket açısından bir şehitleri anma ayı haline getirdi.

Bu durum devrimci mücadelenin Türkiye'den Kürdistan'a taşındığı süreçte de derinleşerek devam etti. 18 Mayıs 1977'de, Karadenizli bir devrimci gençlik önderi olan Haki Karer, Antep'te MİT'in marifetiyle katledildi. Haki Karer'in katledilmesi sıradan bir cinayet değildi. O'nun ayırtedici yanı, Karadenizli bir devrimci olmasına rağmen Kürt ulusal hareketi saflarında öncü kadro düzeyinde yer almasıdır. Böylece,

sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkı üzerinde uyguladığı geleneksel inkâr ve imha siyasetinin bir genç devrimcinin şahsında boşa çıkması, halkların kardeşliğine ve birliğine dönüşmesidir. Haki Karer'in "katline ferman suçu" da budur!

Özgürlük ve eşitliğe büyük bir tutkuyla bağlı olarak savaşan bu yiğit devrimciler ücretli kölelik düzenine, faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin yolunu gösterdiler. Bu ülkenin bir devrim toprağı olduğunu kanıtladılar. Dağ başlarında, işkencehanelerde, idam sehpalarında, sokaklarda, gözaltında kayıplarda, zindan direnişlerinde, ölüm oruçlarında oğullarımız, kızlarımız ve kardeşlerimiz olarak ölümsüzleştiler.

Bu bir sınıf mücadelesidir. Bir yanda çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçiler, diğer yanda emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve onlar adına ülkeyi yönetenler. Bu mücadele bizim geleceğimizdir. İşçiler ve emekçiler, mücadelede çığır açan, örnek olan, iz bırakan şehitlerimizin anılması için örgütlenen etkinliklere katılmalıdır. Çünkü bu eylemlere katılmak, onurumuza, geleceğimize ve umudumuza sahip çıkmaktır.

Sivas'ta yakan da yaktıran da devlettir!

2 Temmuz 1993... Sivas'tan yükselen bir ateş yükseldi, bir can pazarı kuruldu. Sermaye devleti dinci-gerici güruhlar eliyle 35 insanımızı katletti.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin 1978'den beri düzenlemekte olduğu *Banaz Pir Sultan Abdal Şenlikleri*'nin daha kalıcı, daha etkin olması için 1993 yılında sıkı bir hazırlık yürütülmüştü. Gerçekleştirilecek olan etkinlik için kitle örgütlerine ve Alevi çevrelere birlik sağlanması adına çağrılar yapılmıştı. Sivas'ın merkezinde gerçekleştirilmesi düşünülen bu etkinliğe tanınmış yazarlar, sanatçılar davet edilmişti. Etkinliğin bir şenlik havasında geçmesi düşüncesi hakimdi. Fakat bu kimilerini rahatsız edecekti.

1 Temmuz sabahı şenlikler başlamıştı. Bu süre zarfında provakasyon hazırlıkları da başlamıştı. Mahallelerde bildiriler dağıtılıyor, Aziz Nesin hedef gösterilerek cihat çağrıları yapılıyordu. Tarih 2 Temmuz'u gösterdiğinde ise Cuma namazından çıkan kalabalık, provakatörlerin kışkırtmasıyla harekete geçti. Önce etkinliklerin yapıldığı Kültür Merkezi'ne yürüdü gerici güruh. Daha sonra da katliamın sahneleneceği Madımak Oteli kuşatıldı. 8 saat boyunca süren bu zulümde insanlar, boş yere güvenlik güçlerinden yardım istediler. Çünkü polis ve asker zaten oyunun bir parçası olduğundan sesleri duymuyorlardı. Öyle ki dönemin başbakanı Tansu Çiller arsızca "haber aldık otelin önündeki vatandaşların sağlığı yerinde" diyebilmişti.

Böylelikle karanlığı hakim hale getirmek, toplumsal mücadeleye gözdağı vermek istemişlerdi. Fakat Sivas'ta yanan 35 cana karşı milyonlar alanlara çıkarak hedefe devleti çaktı.Oyun bozulmuş, katiller suçüstü yakalanmışlardı. Sivas ilk değildi. Devlet 12 Eylül öncesinden başlamıştı bu zulümlere. Maraş'ta, Çorum'da ve daha birçok yerde kan dökmüştü... Katliam geleneği sürüyordu...

Zorba ve baskıcı sermaye devletinin amacı, toplumun ilerici-aydın birikimini yoketmek, işçi ve emekçileri birbirine düşürerek saltanatını sürdürmekti.

Himayesi altında beslediği yobaz sürülerinin yaptıklarını görmezden gelen, hatta onları kışkırtarak oradaki halkı da kullanan faşist devlet, yapılan planın istediği gibi gittiğinden emin olunca timsah gözyaşlarıyla olayı savuşturmaya çalıştı. Dökülen o gözyaşları yakılan ateşi söndürememiş, aksine halkın yüreğindeki külleri daha da alevlendirmiştir. Kimse söylenen yalanlara, oynanan oyunlara, kurulan tuzaklara kanmamış ve kanmayacaktır.

Madımak katliamının sorumluluğunu taşıyanlar, "Alevi açılımı" safsatasıyla halkın gözünü boyamaya çalışıyorlar. Fakat devrimci ve ilerici güçler buna izin vermeyecektir.

Yakan da yaktıran da devlettir. O gün Madımak'ta ilerici aydınlarımızı hedefleyen katliam ile bugün ülkenin çeşitli noktalarında yapılan katliamlar arasında özünde bir farklılık yoktur. Kontra devlet ayakta kalabilmek için örgütlüyor bu katliamları.

Kurdukları kirli çarkın her dişlisinde ezilen ve ezilmekte olan halkların kanları bulunmaktadır. Çeşitli kodlamalarla kutuplaştırılan bu halklar tek bir şeyin farkında olmalıdır. Bu sistemin tüm çarpıklıklarını, pisliklerini ve alçaklıklarını temizleyecek olan işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek olan devrimdir.

Son olarak hep birlikte haykıralım: ***Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!***

Haziran'da ölmek zor!

Haziran ayı... Devrimci edebiyatın hüzünlü ayı... Nazım Hikmet'in, Ahmed Arif'in, Orhan Kemal'in yaşamdaki, devrim ve sosyalizmdeki son günleri. Elbet biyolojik olarak öldü bu 3 büyük usta. Yeni nesillere eserlerini ve fikirlerini bırakıp gitti onlar. Kavgada ölümsüzleşmek ancak geride bir şeyler bırakarak olur. Kimi zaman çağları aydınlatan bir eser, kimi zaman yolumuza rehber olan mücadele ve anılar bırakarak geride... Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal ölümsüz eserler bıraktılar; Habib Yoldaş, Ümit Yoldaş, Hatice Yoldaş, Alaattin Yoldaş, Hüseyin Yoldaş geride bizlere mücadelelerini ve anılarını bırakarak ölümsüzleştiler. Ve bu dünyada ölümsüzleşmenin tek adı devrim ve sosyalizm kavgasında olmaktır.

Silah gibi kuşandığımız dizelerin ozanı Nazım Hikmet

Öncelikle devrim ve sosyalizmin büyük şairi Nazım Hikmet'ten bahsetmek gerek. Nazım Hikmet RAN olarak doğdu ve dünyada devrim ve sosyalizmin kavga şairi NAZIM olarak tanındı. Hayatı bir türlü kavgaydı Nazım'ın... Gençliğinde başka unsurların etkisi altında kalsa da, seçimini işçi ve emekçilerin mücadelesinden yana koymuştur. Bu seçimi ona bedeller ödetti ama geri adım atmadı Nazım. Hapislikse hapislikti, sürgünse sürgündü, ölümse ölümdü... Bundan ötesi yoktur kararlı bir devrimci için ve hepsini de yaşadı Nazım. Ama hiç yılmadı. Elinde Kürt halkının kanı olan kemalist devlet sakıncalı görerek zindana attırmıştı Nazım'ı. Hani o sanatçıya çok önem veren Mustafa Kemal. Ne demişti Kemal; "Komünizm yılanının başı görüldüğü yerde ezilmelidir".

Sırf bir paranoya yüzünden Nazım'ın ömründen 12 yıl çalmıştı faşist diktatörlük. Fakat Nazım her zamanki direngen Nazım'dı. Yılmadı, yenilmedi. "Önemli olan esir düşmek değil teslim olmamaktı" onun için. Zor hapislik koşullarında bile şiirler yazdı, sanatına devam etti. Zaten Nazım bir kavga şairiydi, fildişi kulelerin şairi değildi ki,

rahatlık arasın. Zindanda bir devrimciye yakışır bir şekilde davrandı.

Teslim alamadılar ve sonunda Avrupa'daki aydınların mücadelesinin sonucunda Nazım zindandan çıkarıldı. Nazım'ı katletmeyi kafasına koymuş olan sistem bu sefer de Nazım'ı askere almak istedi. "Beni öldürecekler" diyordu Nazım. Ölümden korktuğu için değildi ama daha yapacak şeyler varken ölüm, bu şekilde olamazdı. O her zaman çıplak bir kavgada, barikatta dövüşürken ölmeyi istedi ve ülkesinin emperyalizme tapulu topraklarını terk ederek Sovyetler'e göçtü, zindanın hatıra bıraktığı hastalıklarla.

Nazım birçok ülkeyi gezdi fakat hep kendi topraklarının özlemiyle yanıp tutuştu. "Ah ölmeden görebilsem sosyalist Türkiye'yi" derdi. Sosyalist toprakların özlemiyle dolu kalbi 3 Haziran 1963 günü bir krizle duruverdi. Fakat o özlemini kalbine gömüp gitmedi, silah gibi kuşanılan şiirleriyle biz komünistlere bırakıp gitti. Artık Nazım yoktu ama şiirleri vardı. Silah gibi kuşanılan şiirler...

Anadolu'nun asi şairi Ahmed Arif

Devrimci şiirin diğer bir ismi Ahmed Arif'tir. Ahmed Arif ÖNAL adıyla doğar. Bir Kürt çocuğudur. Bir Kürt hoyratıdır kendisi. Ta çocukluğundan beri dayanamaz haksızlığa. Arapça konuşuyor diye bir Arap'ı döven bir polise, sapanla demir bilye atıp yaralar. O bir Kürt çocuğudur dayanamaz haksızlığa. Dayak yiyen Arap'ta kendi halkını görür Ahmed Arif. Üniversite yıllarında da kavgacıdır. Devrim için kavga eder bu sefer. Sömürüye, zulme, açlığa karşı... Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nü okumaya çalışır. Çalışır çünkü polis hiç peşini bırakmaz. İllegal TKP'ye üye olmaktan 1951 yılında zindana düşer. O 'meşhur' işkencehane Sansaryan Han'da 128 gün tutulur. Çıktığında artık değişmiştir. Kavgayı bırakmamış, daha da sarılmıştır.

Yaşadıkları, kavgası, kaleminden geleceğe yol olacak şiirler akıtır. Anadolu'nun açlığı, ezilmişliği, sefaleti dolar şiirine; isyanın gümbürdeyen sesi, mavzerin kahpe korkutan çığlığı duyulur mısralarında. Bu düzen ancak bu kadar çarpıcı anlatılmıştı. Estetik açıdan da farklı bir tattır Ahmed Arif'in şiirleri. Anadolu'dan kaçanlara inat Anadolu'yla doldurur şiirini. Tüm yaşamı, kini, kavgası akar kaleminden. İlk ve tek eseri 'Hasretinden Prangalar Eskittim'i yazar. Etkisi yıllarca sürer. Tutsakların dillerinden düşmez umudun şiirleri. Böylelikle ölümsüzlüğü yakalamıştır Ahmed Arif ve 2 Haziran 1991'de 'biyolojik' yaşamı son bulur. Ama hala şiirleri umudun adı ve tutsakların dayanağıdır.

Proleter-yazar Orhan Kemal...

Orhan Kemal bu iki büyük usta şairin yanında öykü ve roman yazarlığıyla tanınır. Mehmet Raşit ÖĞÜTÇÜ olarak doğmuştur. Mehmet'i yaşam şartları daha 15 yaşında işçi yapmıştır. Sınıfını bilen ve onun edebiyatçısı bir yazardı. Hayatı kötüydü. Ve o daha kurtuluşu bulamamıştı. *"Maksim Gorki ve Nazım Hikmet okumak ve yabancı rejimler lehinde propaganda ve isyana muharrik"* suçuyla yargılanıp 5 yıl hapse mahkûm etmişti paranoid faşist diktatörlük. İşte Mehmet Raşit'i, Orhan Kemal'e dönüştüren bu hapislik sürecidir..

Yattığı Bursa Hapishanesi'nde Nazım'la tanışır ve üç buçuk yılını Nazım'la geçirir. Hayran olduğu usta onu şiir yazmaktan vazgeçirip asıl yeteneği olan roman yazmaya yönlendirmiştir. Çıktığında işçi sınıfının sanatçısı olarak çıkar. O artık Orhan Kemal'dir. Hapisten çıktığında hem yazarlık hem işçilik yapar. Evlendiği karısı da işçidir. Orhan Kemal için proleter-yazar demek yanlış olmaz. O her eserinde işçi sınıfının acılarını, ezilmişliğini, halktan kişilerin yaşamını ver sınıf çatışmalarını anlatır. Tam bir sınıf sanatçısıdır. Onu bu kadar yücelten faşizmin zindanlarından geçip, işçi sınıfının tüm acılarını tadarak kaleme sarılmasıdır. Orhan Kemal 2 Haziran 1970'te ölümsüzleşti. Geride bıraktığı eserler işçi sınıfını tüm netliğiyle anlatan devrimcilere rehberdir.

Bu üç büyük kavga sanatçısını bugün burjuvazi iğrenç emellerine alet etmektedir. Bu üç büyük ustanın içini boşaltıp, onları bir rant kaynağı olarak kullanmaktadır. Kimsenin mülkü olmayan Nazım'ın eserlerinin telif hakkını alan Yapı Kredi Yayınları, Nazım'ı kendi mülkü yapmaya çalışıp, aklı sıra sansürlemeye çalışmıştır. Ahmed Arif'in şiirleri süslenip satılabilecek bir meta haline getirilmeye çalışmıştır. Orhan Kemal'in eserleri dizilere çevrilip sınıf özünden uzaklaştırılmaya, içi boşaltılmaya çalışılıyor. Burjuvazi sözde bu eserlerin hak ettiği değeri veriyor. Bu sanatçıları zindanlarda çürümeye mahkûm eden de yine aynı burjuvazidir. Burjuvazi her şeye rant kapısı olarak baktığı için sanata da böyle bakar. Biz komünistler biliyoruz ki sanatçılarımızın hak ettiği gerçek değer ancak sosyalizmde verilir. Çünkü sanatın, toplumun, insanların meta olmadığı tek sistem SOSYALİZMDİR!

15-16 Haziran Direnişi ışığında ileri!

15-16 Haziran 1970, Büyük İşçi Direnişi'nin 41. yıldönümündeyiz. Geleceği kazanacak bir mücadele için büyük işçi direnişinden öğrenmek gerekir.

1970 öncesinde işçi sınıfı Saraçhane mitingi ve Kavel direnişleriyle başlattığı süreçte çok sayıda grev, direniş, fabrika işgali vb. gerçekleştirmişti. 15-16 Haziran direnişi böylesi bir birikimin üzerinden yükseliyordu.

Direniş de düzen cephesinin bu büyük işçi hareketliliğinin önünü almak için başlattığı saldırıya yanıt olarak ortaya çıktı.

1970'te çalışma yaşamını ve temel sendikalar mevzuatını düzenleyen 274 sayılı İş Yasası ile 275 sayılı Sendikalar Yasası'nda değişiklik yapan tasarı, Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin işbirliğiyle önce Millet Meclisi'nden, ardından ise Senato'dan geçirildi. İşçilerin sendika seçme özgürlüğünü önemli ölçüde kısıtlayan, sendika değiştirmeyi güçleştiren yasa taslağı, 11 Haziran 1970'te Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın onaylamasıyla yürürlüğe girdi. Böylece işçi sınıfı bir saldırıyla daha yüz yüze gelmişti. Amaç Türk-iş'in ihanet barikatını aşarak DİSK'i kurmuş olan işçi sınıfının önünü kesmekti.

Türkiye işçi sınıfı da bu saldırı girişimini 15-16 Haziran direnişiyle yanıtladı. Bu büyük direnişle işçiler Gebze'den Topkapı'ya barikatları aşarak İstanbul'un merkezine aktılar.

15 Haziran 1970 sabahı, İstanbul'un belli başlı merkezlerine doğru yürüyüş başladı. Her iki yakada da işçilerin sanayi havzalarında başlattıkları yürüyüş, fabrikalardan katılımlarla büyüyerek şehir merkezlerine kadar uzandı. İçlerinde Türk-İş üyesi işçilerinin de bulunduğu 100 bini aşkın işçi İstanbul'u zaptetti. Burjuva kodamanları, "devrim" korkusuyla İstanbul'u tek ettiler.

Direniş, işçilerin "Vilayeti alalım!" şiarıyla bambaşka bir yöne evriliyordu. Sınıf, bağımsız siyasal çizgisinin ve öncüsünün eksikliği koşullarında dahi kitleselliği ve militanlığı ile DİSK'e hakim olan reformist anlayışı aşmaktaydı.

Fakat devletin sıkıyönetim kararı ile bu büyük hareketin devrimci bir önderlikten yoksun oluşu nedeniyle direniş ikinci günde sona ermiştir. Ancak 15-16 Haziran'ı izleyen günlerde Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak fabrikalarında iş durdurma ve yavaşlatma eylemleriyle direniş bayrağı taşınmaya devam edilmiştir.

15-16 Haziran direnişi, kapitalist toplumu kökünden sarsacak bir güce sahip olduğunu göstermiştir. Bu gücüyle de burjuvazinin yüreğine korku salmıştır. Bu nedenle üzerinden bunca zaman geçmesine rağmen burjvazi ve uşakları bu büyük direnişten ölesiye korkmaya devam etmektedir.

Nâzım Hikmet,
Orhan Kemal,
Ahmed Arif...
Devrimci
sanatçılarımızı
saygıyla anıyoruz!
VARAN